

Love Hina - The Ultimate Collection

[6 DVD]

Love Hina - The Ultimate Collection [6 DVD]

Overgangen fra manga til animé er ikke alltid smertefri. Vår anmelder gremmes til tider av hvordan

Love Hina blir gjenfortalt som TV-serie. Resultatet lander midt på kvalitetstreet.

Rabu Hina

Wendee Lee, Yoshiaki Iwasaki

TV Tokyo

2000

Noble Entertainment

4:3 Fullskjerm

Dolby Digital 2.0

690 min.

2

3

Jakten på kjærligheten

Da Keitaro Urashima var liten og satt i sandkassen ved besemorens vertshus, inngikk han en pakt med barndomskjæresten. Sammen skulle de komme inn på Todai, det ettertraktede universitetet i Tokyo. Klarte de dette kunne de gifte seg og leve lykkelige resten av livet. En dag flyttet barndomskjæresten, og Keitaro stod igjen alene.

Årene går og Keitaro glemmer navnet på hans hjertes utkårede. Det viser seg også at Keitaro og gode karakterer er som ild og vann. Han snubler gjennom skoletiden. På de nasjonale prøvene stryker Keitaro. To ganger. Han er nå nitten år. Han er arbeidsledig, usosial og Ronin for andre år på rad (Ronin = I det føydale Japan en herreløs samurai, nå brukt for privatister). Det som allikevel svir mest, er at han aldri har hatt en annen kjæreste enn hun i sandkassen. Dette har gjort ham usedvanlig dårlig til å i det hele tatt håndtere seg selv ovenfor det motsatte kjønn. Han er i manges øyne, inkludert foreldrenes, den fødte taper.

Så får Keitaro et brev som snur livet hans fullstendig på hodet. Bestemoren hans har bestemt seg for å pensjonere seg fra vertshusbransjen og drar til Himalaya-fjellene. Vertshuset går da til Keitaro, hvis han vil ha det. Siden foreldrene hans ønsker at han skal gi opp den latterlige drømmen om å komme inn på Todai, så takker han ja til tilbudet, og går sitt nye liv i møte som vertshusdriver. Det er bare et enormt, tilsynelatende uoverkommelig problem; vertshuset har med årene blitt et studentkollektiv? for jenter!

Mangaka Ken Akamatsu (*A Kids Game for One Summer*, *A. I. Love You*) var mannen bak det som skulle bli en av de mest kjente manga-seriene oversatt til norsk, ved siden av *Dragon Ball*, *One Piece* og *Naruto*. Serien traff kioskhyllene sammen med *Pondus* i 2006. Til tross for sine noe endimensjonale karakterer, tynne og strukturløse historier, usedvanlige slurvete oversettelse, og at serien til tider ble langtekkelig, så ble den veldig populær. Om det var på grunn av historiens spontane og bråe helomvendinger, eller at serien hele tiden ballanserte på grensen til det erotiske? Jeg fant den i alle fall svært så underholdene. Dessuten ville det vært interessant og vist hvem som til syvende og sist ble målgruppen for bøkene her i Norge. I Japan falt serien under 'Shonen-gruppen', altså manga beregnet på tenåringsgutter. Dette merkes best på at alle jentene er vakre og objektifiserte med smale personligheter og store bryster.

Keitaro får altså kontroll over et vertshus bebodd av jenter. Dette fører til en rekke surrealistiske og ikke minst hysteriske episoder. Det er ikke langt mellom ydmykelsene for stakkars Keitaro. Blant jentene møter vi skoleflinke Naru, sjenerte Shinobu, gale Su, dagdriveren Mitsune og samuraien Motoko. De har alle en historie og alle er beboere i vertshuset av en grunn. Mangaen er delt opp i fjorten deler, og historien strekker seg over flere år. Leseren blir vitne til hverdagen og de morsomme missforståelsene som hele tiden oppstår. Keitaro er en mester til å trække i salaten og det ender nesten alltid med pryl. Med tiden får jentene et bedre forhold til verten og snart er de en ganske sammensveisa gjeng, og vennskapelige følelser glir etter hvert over i kjærlighet. Under de overfladiske temaene som kjærlighet og barndomsforelskelse, ligger en mer kompleks tematikk som kretser rundt usikkerhet, det å vokse opp og å finne seg selv og lykken. Det er med andre ord ikke bare såpeopera man møter i mangaen *Love Hina*. I animeen derimot?

Det er ikke alltid så lett for en fan å trykke en filmatisering av en favorittbok til brystet. Vi har alle opplevd å være uenige i måten kjente og kjære karakterer og scenarioer er blitt skildret i filmer. I en tegneserie mister vi muligheten til å forme karakterenes utseende, men dynamikk, stemmer, hastighet, og ikke minst det som skjer mellom bildene, er opp til hver og en. Første feilen i TV-serien er de avstivede og forenklete karakterene. Mangaen spiller ofte på sjarmerende uttrykk - både i poseringer, klesplagg, hår og mimikk. Det som møter deg i animeen er en kjedelig gutt og en enda verre jentegjeng. Dessuten beveger de seg som stokker gjennom et trist og grått landskap. Det føles masseprodusert ut. Litt blast.

Da Akamatsu skrev historien om Keitaro og hans jakt på sandkassejenta, så visste han ikke hvem den lille piken skulle være som ungdom. Når han først introduserte Keitaro for jentegjengen i Hinata, så kunne det være hvem som helst av dem. Dette gjorde at da Keitaro etter hvert ble forelsket i en av jentene, havnet han i et dilemma: Hva om hun ikke var sandkassejenta? Skulle han følge følelsene og kanskje bryte løftet? Eller døyve følelsene sine og gå glipp av sin nåværende mulighet? Hva Keitaro til slutt velger å gjøre, ble fortalt gjennom fjorten bøker. Det blir veldig mye fram og tilbake, om og men, og både Keitaro og flere av jentene velger å rømme fra problemene sine. Flere ganger. Det skaper en følelse av spontanitet og er til tider ganske morsomt.

Ofte tar en episode for seg en hel bok. Det gjør at masse førsteklases, kvalitetsstoff blir fjernet. Gullkorn som kunne limt kaoset sammen. Jeg synes i det minste at TV-serien burde fortalt den spennende historien om Keitaro og hans møte med kjærlighet og valg for fremtiden istedenfor å legge vekt på alle hverdagsskildringene som tegneserien rant over av. Ved å rendyrke historien mer ville TV-serien vært noe helt annet, og frigjort seg mer fra Akamatsus manga og fremstått som et mer selvstendig verk. Med disse grepene ville TV-serien hevet seg flere hakk.

Utgivelsen:

Love Hina - The Ultimate Collection består av seks disketter med til sammen 24 episoder. Bilde og lyd er det ikke noe å si noe på. Dessuten er det faktisk noe bonusmateriale. Blant annet en litt unødvendig karaokesak med sanger fra serien. Minidokumentaren er mer interessant og dessuten sjelden vare blant nordiske anime-utgivelser.

Wendee Lee (som også har regissert episoder av både *Digimon* og *Bleach*, og ikke minst gjort en fenomenal jobb som stemmegiver i blant annet klassikeren *Cowboy Bebop* fra 1999) kunne gjort en bedre jobb da hun satt seg i regissørstolen for *Love Hina*. Det er mye som rett og slett er kjedelig å se på og det er jevnt over usedvanlig dårlig i forhold til Ken Akamatsus spennende bildeutsnitt. Hun har virkelig tonet ned det erotiske bakteppet, men dette har også hatt sine bekostninger på bildevariasjonen. Det blir i sin helhet alt for lineært.

Det som gjør at jeg er virkelig skuffet over *Love Hina*, er avslutningen. Der TV-serien ender, fortsetter mangaen i mange år. Du får ikke vite hvordan det går med Keitaro og jentene av en enkel grunn: Det skulle komme en sesong to av *Love Hina*, men så gikk produsentene tom for penger og det hele ble lagt på is. For å vite hvordan det hele ender må du derfor lese mangaen, eller skaffe deg en jule-spesial, en sommer-spesial og en tredelt langfilm som avslutter historien. Disse følger ikke med på DVD-utgivelsen fra Noble Entertainment. Der røyk undertittelen *Ultimate Collection*.

Anmeldt av Kristian D. Laache, 10.08.10

Trailer Love Hina:

Ja

[LoveHina_cover;](#)